Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CASTAÑEDA, CARLOS

Pase magice / Carlos Castañeda; trad.: Irina Horea. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-614-4

I. Horea, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117–119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

CARLOS CASTANEDA
Magical Passes
The Practical Wisdom of the Shamans of Ancient Mexico
© 1998 Laugan Productions
Tensegrity® este marcă înregistrată prin Laugan Productions

Traducere din limba engleză
IRINA HOREA

© RAO International Publishing Company 2003
pentru versiunea în limba română

martie 2008

ISBN: 978-973-103-614-4

CUPRINS

Introducere / 9

PASELE MAGICE / 19

TENSEGRITATEA / 32

ŞASE SERII DE TENSEGRITATE / 41

PRIMA SERIE: SERIA PENTRU PREGĂTIREA *INTENŢIEI* / 50
Prima grupă: Frământarea energiei pentru *intenţie* / 54
A doua grupă: Stimularea energiei pentru *intenţie* / 62
A treia grupă: Strângerea energiei necesare *intenţiei* / 71
A patra grupă: Inspirarea energiei pentru *intenţie* / 81

A DOUA SERIE: SERIA PENTRU PÂNTECE / 85
Prima grupă: Pasele magice care aparţin Taishei Abelar / 91
A doua grupă: O pasă magică aparţinându-i în mod direct Florindei Donner-Grau / 95
A treia grupă: Pasele magice care îi aparţin în exclusivitate lui Carol Tiggs / 96
A patra grupă: Pasele magice care îi aparţin lui Blue Scout / 99

A TREIA SERIE: SERIA CELOR CINCI PREOCUPĂRI – SERIA WESTWOOD / 104
Prima grupă: *Centrul pentru luarea deciziilor* / 105

Pasele magice pentru *centrul pentru luarea deciziilor* / 109
A doua grupă: *Recapitularea* / 118
Pasele magice pentru *recapitulare* / 126
A treia grupă: *Visarea* / 135
Pasele magice pentru *visare* / 141
A patra grupă: *Tăcerea interioară* / 147
Pasele magice care ajută la obținerea *tăcerii interioare* / 151

A PATRA SERIE: SEPARAREA CORPULUI STÂNG DE CORPUL DREPT – SERIA CĂLDURII / 160
Prima grupă: Stimularea energiei corpului stâng și a corpului drept / 165
A doua grupă: Amestecarea energiei din corpul stâng și corpul drept / 176
A treia grupă: Mișcarea energiei corpului stâng și a corpului drept cu ajutorul respirației / 186
A patra grupă: Predilecția corpului stâng și a corpului drept / 194
Cele cinci pase magice pentru corpul stâng / 195
Cele trei pase magice pentru corpul drept / 209

A CINCEA SERIE: SERIA MASCULINITĂȚII / 216
Prima grupă: Pasele magice în care mâinile sunt mișcate concomitent, dar ținute separat / 220
A doua grupă: Pasele magice pentru concentrarea *energiei tendonului* / 226
A treia grupă: Pasele magice pentru formarea capacității de rezistență / 233

A ȘASEA SERIE: MIJLOACE FOLOSITE ÎN ASOCIERE CU ANUMITE PASE MAGICE / 240
Prima categorie / 243
A doua categorie / 247

Tuturor celor care practică Tensegritatea și care, unindu-și forțele, mi-au făcut accesibile formule energetice la care don Juan Matus sau șamanii din spița lui nu au avut niciodată acces.

LIBRIS

INTRODUCERE

Don Juan Matus, unul dintre vrăjitorii-căpetenie, adică un nagual, cum sunt numiţi vrăjitorii care conduc un grup de vrăjitori, m-a iniţiat în universul cognitiv al şamanilor Mexicului străvechi. Don Juan Matus era indian de origine, născut în Yuma, Arizona. Tatăl său era indian yaqui din Sonora, Mexic, iar mama lui se bănuia că era indiancă yuma, originară din Arizona. Apoi tatăl său l-a dus la Sonora, în Mexic. Acolo au fost prinşi în vâltoarea războaielor locale purtate de indienii yaqui împotriva mexicanilor. Tatăl său a fost ucis, iar don Juan, pe atunci încă un băietan de numai zece ani, a fost luat în grijă de nişte rude din sudul Mexicului.

La vârsta de douăzeci de ani a cunoscut un vrăjitor-căpetenie pe nume Julian Osorio. Acesta i-a dezvăluit o întreagă dinastie de vrăjitori, care se întindea, pe cât se părea, de-a lungul a douăzeci şi cinci de generaţii. El, unul, nu era indian, ci fiu al unor imigranţi europeni stabiliţi în Mexic. Don Juan mi-a spus că nagualul Julian fusese actor, o persoană cu adevărat impresionantă – povestitor neîntrecut, mim, un om influent, cu autoritate, îndrăgit de toţi. Într-unul din turneele teatrale făcute prin ţară, actorul Julian Osorio l-a cunoscut pe nagualul Elias Ulloa, şi această întâlnire i-a schimbat definitiv viaţa, deoarece nagualul Elias Ulloa i-a transmis tot ceea ce ştiau vrăjitorii din spiţa sa.

Urmând tradiţia înaintaşilor săi şamani, don Juan Matus i-a învăţat pe patru dintre discipolii săi câteva mişcări ale trupului, pe care el le numea *pasele magice*. Aceşti discipoli au fost Taisha Abelan, Florinda Donner-Grau, Carol Tiggs şi eu însumi. Ne-a învăţat aceste *pase magice* în acelaşi spirit în care fuseseră transmise din generaţie în generaţie, cu o singură excepţie notabilă: a lăsat deoparte ritualul excesiv care însoţea de generaţii explicaţiile şi demonstrarea paselor. Comentând acest fapt, don Juan mi-a explicat că ritualul îşi pierduse efectul pe măsură ce noi generaţii de discipoli erau interesate mai mult de eficacitatea şi funcţionalitatea lor. Mi-a recomandat totuşi să nu discut sub nici un motiv despre pasele magice cu nici unul dintre discipolii săi şi nici cu altcineva. Motiva această rugăminte prin faptul că pasele magice deveneau un bun al fiecărui individ în parte, iar efectul lor era atât de răscolitor, încât era mai bine să le practici doar, fără să discuţi despre ele.

Don Juan Matus m-a învăţat tot ce ştia despre vrăjitorii din spiţa sa. A formulat, a relatat şi a explicat fiecare nuanţă a cunoştinţelor sale. Prin urmare, tot ceea ce voi spune despre pasele magice este un rezultat direct al învăţăturilor sale. Pasele magice nu sunt o invenţie. Ele au fost descoperite de şamanii care l-au precedat pe don Juan şi care au trăit în Mexic în timpuri străvechi, în timp ce se aflau în stări şamanice de *conştientizare sporită*. Descoperirea a fost rezultatul unui accident. A început printr-o serie de întrebări extrem de simple referitoare la natura unei incredibile senzaţii de bine resimţite de şamani în stările acelea de *conştientizare sporită*, când trupurile lor aveau anumite poziţii sau când îşi mişcau membrele într-un mod anume. Senzaţia de bine era atât de puternică, încât dorinţa de a repeta mişcările în starea normală de conştientizare a devenit scopul întregilor lor eforturi.

Şi se pare că au reuşit ceea ce şi-au propus, ajungând să stăpânească o serie extrem de complexă de mişcări care, atunci când erau executate, îi ajutau să obţină rezultate uimitoare pe

plan mental şi fizic. De fapt, rezultatelele executării mişcărilor respective erau atât de dramatice, încât le-au denumit *pase magice*. Timp de generaţii le-au dezvăluit numai iniţiaţilor, şamani aleşi cu grijă, precedând dezvăluirile prin ritualuri complicate şi ceremonii secrete.

Don Juan Matus însă s-a îndepărtat radical de tradiţie în modul în care ne-a învăţat pe noi aceste pase. Ca urmare, a fost nevoit să reformuleze scopul lor pragmatic. Mie mi l-a descris nu atât ca pe o modalitate de a îmbunătăţi echilibrul mental şi fizic, aşa cum fusese el privit în timpuri străvechi, ci mai curând ca pe o posibilitate practică de *redirecţionare a energiei*. Mi-a explicat că îndepărtarea sa de tradiţie era un rezultat al influenţei pe care o exercitaseră asupra lui cei doi naguali care l-au precedat.

Vrăjitorii din spiţa sa erau convinşi că în fiecare dintre noi există o cantitate înnăscută de energie care nu este supusă asaltului forţelor exterioare menite să o sporească sau să o diminueze. Conform credinţei acestor vrăjitori, cantitatea de energie din fiinţa noastră este suficientă pentru a realiza ceea ce vrăjitorii considerau a fi obsesia fiecărui locuitor al acestei planete: depăşirea parametrilor percepţiei normale. Convingerea lui don Juan Matus era aceea că neputinţa noastră de a depăşi aceşti parametri este cauzată de cultura şi mediul nostru social. El susţinea că mediul social şi cultura direcţionează întreaga noastră energie înnăscută pentru a răspunde unor modele comportamentale încetăţenite care nu ne permit să depăşim aceşti parametri ai percepţiei normale.

– Şi de ce, mă rog frumos, mi-aş dori eu sau şi-ar dori cineva să depăşească aceşti parametri? l-am întrebat la un moment dat pe don Juan.

– Depăşirea acestor parametri este problema inevitabilă a omenirii, mi-a răspuns el. Depăşirea lor înseamnă pătrunderea în lumi imposibil de închipuit, cu o valoare pragmatică prin nimic deosebită de valoarea lumii noastre de zi cu zi. Indiferent dacă acceptăm sau nu această premisă, cu toţii suntem obsedaţi de posibilitatea de a depăşi aceşti parametri,

dar tentativele noastre eşuează lamentabil, ceea ce explică răspândirea drogurilor şi a altor stimulente, a ritualurilor şi a ceremoniilor religioase în rândul oamenilor moderni.

– Don Juan, de ce crezi că am eşuat atât de lamentabil?

– Eşecul nostru de a ne împlini dorinţele subliminale se datorează faptului că abordăm haotic această problemă. Uneltele noastre sunt lipsite de rafinament. E ca şi când am încerca să dărâmăm un zid izbindu-l cu capul. Omul nu se gândeşte la această depăşire prin prisma energiei. Pentru vrăjitori, succesul este determinat de putinţa sau neputinţa de a accesa energia.

Şi don Juan a adăugat:

– Deoarece este imposibil să ne intensificăm energia înnăscută, singura cale deschisă vrăjitorilor din Mexicul străvechi era *redirecţionarea* acestei energii. Pentru ei, acest proces de *redirecţionare* începea cu pasele magice şi cu efectul pe care acestea îl aveau asupra corpului fizic.

În timp ce-mi împărtăşea învăţătura sa, don Juan ţinea să sublinieze în mod repetat că importanţa enormă pe care o acordau şamanii din Mexicul antic vigorii fizice şi condiţiei mentale bune este valabilă şi în ziua de azi, în egală măsură ca şi pe vremea lor. Observându-i pe el şi pe cei cincisprezece vrăjitori care-l însoţeau, mi-am dat seama că ceea ce spunea era adevărat. Echilibrul lor mental şi fizic era absolut remarcabil.

Odată l-am întrebat fără ocolişuri de ce pun vrăjitorii atâta preţ pe dimensiunea fizică a fiinţei umane. Răspunsul lui m-a luat prin surprindere, deoarece întotdeauna îl privisem pe don Juan ca pe un om dedicat spiritului.

– Şamanii nu au nimic spiritual, mi-a spus el. Sunt nişte fiinţe foarte practice. Cu toate acestea, e bine ştiut că şamanii sunt priviţi în general ca fiind excentrici, chiar nebuni. Poate de aceea crezi că sunt preocupaţi de spirit. Par nebuni pentru că întotdeauna încearcă să explice lucruri ce nu pot fi explicate. Pe parcursul acestor tentative inutile de a da explicaţii complete, explicaţii care nu pot fi în nici un caz complete, şamanii îşi pierd coerenţa şi spun lucruri lipsite de noimă.

Dacă vrei să fii într-o formă fizică excelentă şi să ai mintea clară, ai nevoie de un trup mobil, a continuat el. Acestea sunt cele două chestiuni extrem de importante în vieţile şamanilor, pentru că lor li se datorează sobrietatea şi pragmatismul: singurele cerinţe indispensabile pentru a putea pătrunde în alte tărâmuri ale percepţiei. Pentru a putea naviga cu adevărat în necunoscut, ai nevoie de o atitudine plină de curaj, dar nu de nesocotinţă. Pentru a realiza un echilibru între temeritate şi nesocotinţă, un vrăjitor trebuie să fie extrem de sobru, precaut, îndemânatic şi într-o minunată condiţie fizică.

– Dar ce nevoie are el de o asemenea condiţie fizică, don Juan? l-am întrebat eu. Nu e suficientă dorinţa sau voinţa de a călători în necunoscut?

– Nu în viaţa asta de doi bani, mi-a răspuns el cu brutalitate. Chiar şi numai pentru a gândi că te afli în faţa necunoscutului – cu atât mai mult să pătrunzi în el – ai nevoie de un curaj extraordinar şi de un trup care să poată duce curajul ăsta. Ce rost ar avea să ai curaj dacă n-ai minte vie, vigoare fizică şi muşchi pe măsură?

Extraordinara condiţie fizică despre care-mi tot vorbise cu insistenţă don Juan încă din prima zi a întâlnirii noastre, obţinută datorită executării riguroase a paselor magice, era, după toate indiciile, primul pas spre *redirecţionarea energiei* noastre înnăscute. În opinia lui don Juan, această *redirecţionare a energiei* era problema crucială în existenţa oricărui şaman, ca, de altfel, în existenţa oricărui individ. *Redirecţionarea energiei* este un proces care constă din transportarea, dintr-un loc în altul, a energiei deja existente în noi. Această energie este dislocată din centrii de vitalitate din trup, fiind necesară pentru a se crea un echilibru între vioiciunea minţii şi vigoarea fizică.

Şamanii din spiţa lui don Juan erau profund preocupaţi de *redirecţionarea* energiei lor înnăscute. Preocupare care nu constituia un efort intelectual, nu era nici rezultatul unui proces de inducţie sau deducţie sau al vreunei concluzii logice, ci al capacităţii lor de a percepe energia care străbate universul.

– Vrăjitorii aceştia numeau *vedere* capacitatea de a percepe energia şi cum străbate ea universul, mi-a explicat don Juan. Conform descrierii lor, *vederea* este o stare de *conştientizare sporită*, în care trupul uman este capabil să perceapă energia ca pe o curgere, un curent, o vibraţie asemănătoare cu vântul. A *vedea* cum energia străbate universul care vibrează este produsul unei opriri de moment a sistemului de interpretare propriu fiinţelor umane.

– Ce este sistemul acesta de interpretare, don Juan? l-am întrebat eu.

– Şamanii din Mexicul străvechi au descoperit că fiecare parte a trupului uman este antrenată într-un fel sau altul în transformarea acestei curgeri care vibrează, a acestui curent de vibraţie, într-o formă de informaţie senzorială. Suma acestui bombardament de informaţie senzorială este apoi transformată, prin folosire, în sistemul de interpretare care-i ajută pe oameni să perceapă lumea aşa cum o percep. Pentru a opri acest sistem de interpretare, a continuat el, şamanii din Mexicul antic trebuiau să-şi impună o disciplină extraordinară. Oprirea aceasta ei o numeau *vedere*, vederea fiind cheia de boltă a cunoaşterii lor. *A vedea* cum energia curge prin univers era pentru ei o unealtă esenţială pe care o foloseau pentru a-şi întocmi schemele de clasificare. Datorită acestei capacităţi, spre exemplu, ei şi-au prezentat întregul univers ce poate fi perceput de fiinţele umane ca pe o ceapă cu mii de foi. Lumea cotidiană a fiinţelor umane este doar una dintre foi – aşa gândeau. Prin urmare, credeau că există şi alte foi care nu sunt doar accesibile percepţiei umane, ci chiar fac parte din moştenirea naturală a omului.

O altă problemă de o importanţă covârşitoare pentru acei vrăjitori şi, în acelaşi timp, o consecinţă a capacităţii lor de a *vedea* energia aşa cum curge ea prin univers era descoperirea configuraţiei energetice a omului. Această configuraţie energetică era pentru ei un conglomerat de câmpuri energetice aglutinate de o forţă vibratoare care unea respectivele câmpuri energetice într-o *minge luminoasă* de energie. Pentru

vrăjitorii din spiţa lui don Juan, fiinţa umană are o formă lunguiaţă, asemenea unui ou, sau o formă rotundă, asemenea unei mingi. Prin urmare, le-au numit *ouă luminoase* sau *mingi luminoase*. Ei considerau această sferă de luminozitate drept adevărata noastră esenţă – adevărată în sensul că este ireductibilă din punct de vedere al energiei. Este ireductibilă deoarece totalitatea resurselor umane sunt angajate în acţiunea de a o percepe nemijlocit ca energie.

Şamanii au descoperit că pe suprafaţa din spate a acestei *mingi luminoase* se află un punct cu o strălucire mai intensă. Prin procesul de observare directă a energiei au dedus că acest punct este cheia procesului de transformare a energiei în date senzoriale şi de interpretare a acestora. Din această pricină l-au numit *punctul de reunire*, presupunând că acolo se asamblează percepţiile. După părerea lor, acest *punct de reunire* este localizat în spate, la o distanţă de o lungime de braţ de omoplaţi. Şi au mai descoperit că *punctul de reunire* pentru întreaga rasă umană se găseşte în acelaşi loc, ceea ce face ca fiecare fiinţă umană să aibă aceeaşi concepţie despre lume.

O descoperire de o valoare excepţională pentru ei şi pentru şamanii din generaţiile ulterioare a fost aceea că localizarea *punctului de reunire* în acel loc este rezultatul deprinderilor şi al socializării. Prin urmare, ei o considerau drept o poziţionare arbitrară care creează doar iluzia de finalitate şi ireductibilitate. Un rezultat al acestei iluzii este convingerea aparent de neclintit a fiinţelor umane că lumea cu care au de a face zilnic este singura existentă şi că imuabilitatea ei nu poate fi tăgăduită.

Odată don Juan mi-a spus:

– Crede-mă, acest sentiment de imuabilitate a lumii este doar o iluzie. Dat fiind faptul că nu a fost niciodată contestat, este considerat drept singura perspectivă posibilă. Or, a *vedea* energia aşa cum străbate ea universul este o metodă de a contesta această viziune. Folosind această metodă, vrăjitorii din spiţa mea au ajuns la concluzia că există un număr impresionant de lumi ce pot fi percepute de către om. Lumile